

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН БРОД ПРЕЗ СВЕТОВЕТЕ

chitanka.info

*„Sunsets make me cry
Old pictures make me grin
But I don't really care
To see your face again
These are the things I say
But they 're so hard to do
Like gettin 'over you“*

*„Getting
over you“ by
Willie Nelson
& Bonnie Raitt*

Зимният вятър бръсне прерията с ледено острие. Навява снежни преспи, а придвижването с автомобил е почти невъзможно. Жителите на Мейн не помнят толкова гъст снеговалеж. Кайли е спряла край пътя и слуша кънтри станция, от която Доли Партън пее за многоцветно палто. Кайли е симпатична, дребничка жена, на видима възраст около тридесет години. Има къса чуплива коса с цвят на пролетен лешник и тъмносиви, леко присвити очи. Ако я срещнете на улицата, първото нещо, което ще ви направи впечатление са три пиърсинга — един на лявата вежда, втори — на долната устна в дясно и трети — на лявата ноздра на носа. В случай че задържите поглед по-дълго, понеже ви е впечатлила вталената рокля, с която е облечена и подухне подходящ вятър, за да раздвижи кичурите коса, ще зърнете дискретна татуировка на скорпион зад лявото ѝ ухо. С нея тя се гордее много. Вижда се само при споменатите обстоятелства, а ако тя прибере косата зад ушите си, както прави, когато е на работа, няма шанс да я забележите. Съпругът ѝ Джон би могъл да разкаже за още няколко скрити татуировки (и един пиърсинг, ако трябва да сме честни), но той не е в колата, за да го попитаме. Кайли седи сама. Отпуснала е ръце в скута си и гледа през предното стъкло пелената от сняг. Обича зимата, но в момента не ѝ е приятно, тъй като отива до Бангор^[1] за месечния преглед при доктор Хейсмит. Ако се вгледате по-добре, ще видите, че жената е бременна.

Някъде в седми месец е и все по-явно усеща бутането на двете близначета в корема си. Държи ръцете в скута си, за да може да контактува с тях. Контактването се изразява в това, че когато някое от бебетата побутне предната стена на матката, тя отвръща. Обича и да им говори и пее. Може да се каже, че Кайли е една млада и щастлива бременна жена с хубаво и здраво семейство. Единствено тази зимна виелица пречи нещата да се движат по план. Песента на Доли Партън свършва и започва Алан Джаксън. Кайли се усмихва, когато почувства движението на близнаците. Почуква с пръст два пъти на мястото, където е усетила натиска. А когато близначетата ѝ отговарят с няколко ритничета, тя започва да се смее и виждате, че има една очарователна трапчинка в ъгълчето на устата. Докато контактува с бебета си, снегът намалява интензитета на валеж, чистачките вече успяват да разчистят предното стъкло и Кайли дава мигач и потегля бавно. Кара внимателно, с около 60 километра в час, но е по-добре да стигне късно, отколкото никога. Когато пристига, вече се е смрачило, но фоайето и кабинетът на д-р Хейсмит светят. Кайли взема чантата и палтото си и излиза от колата. Бързо се облича, защото студът е сковаваш и влиза. Избърсва крака в постелката пред врата и се усмихва мило на рецепционистката:

— Здравейте! Имам час за преглед при доктор Хейсмит.

— Добър вечер — намества очила на носа си възрастната рецепционистка и отваря дебела книга. — Как се казвате?

— Кайли Рединг.

Няколко секунди дамата сочи с пръст и проследява редове, докато накрая казва:

— Да, имали сте час в 15:00. А сега е... — тя поглежда часовника зад гърба на Кайли — точно шестнадесет и петнадесет.

— Вижте... буря е — идвам от Гленбърн^[2]. В това време нямаше как да дойда навреме.

— Съжалявам. Трябвало е по-рано да тръгнете, за да не закъснявате. Ще трябва да ви запиша час за другата седмица. — Поглежда пациентката и добавя заядливо: — За който трябва да сте точна.

Кайли е отчаяна. Не стига че три часа пътува до Бангор, ами сега и до преглед няма да бъде допусната, заради заядливата служителка. В

този момент вратата на кабинета се отваря и излиза доктор Хейсмит. Той се усмихва, когато вижда Кайли и ѝ подава ръка:

— Здравейте, хубава майко. Как се чувствате днес?

— Чудесно, докторе — изчервява се от комплимента. — Идвам за месечния контролен преглед.

— Заповядай! Заповядай, защо не влизаш? — учуден е той.

— Ами, малко... — Кайли поглежда рецепционистката — ... закъснях.

— В това време е разбираемо. Имам дупка, така че влизай и се разполагай. — После се усмихва. — Магарето е изцяло твое.

Жената се размива на шегата на доктора и поглежда победоносно нацупената служителка на клиниката. Завърта се предизвикателно и влиза в кабинета. Притваря вратата след себе си и отива зад параванчето. Сваля палтото си и го поставя на закачалка, после разкопчава ципа на роклята си и я оставя да падне на земята. Вдига я и я сгъва на стола. Събува черните си бикини и остава по ботуши и сутиен. Надниква иззад паравана и вижда доктора, който седи на бюрото си. Вратата е затворена. Тя излиза и се отправя към магарето, което е разположено в противоположния ъгъл на този, в който е бюрото. Докторът се прави, че разглежда папката с досието на пациентката си, но поглежда скришом към нея. Откакто ѝ е доктор, той е тайно влюбен в нея. Усеца някак, че е добра и позитивна жена с прекрасно чувство за хумор, а тялото ѝ като на млада върба — гъвкаво и изящно. Хейсмит знае обаче къде е границата на отношенията и въпреки че си пада по Кайли, той спазва лекарската етика. Още повече че пациентката му е бременна и щастливо женена.

— Имаш ли оплаквания, болезки? — пита я той, докато маже трансдюзера^[3] на ехографа с гел.

— Не, докторе, освен че ми тежи, не мога да спя и ме ритат постоянно, други оплаквания нямам.

— Чудесно. Така или иначе, докато навършат осемнадесет няма да можеш да спиш, така че свиквай отсега.

Двамата се размиват. Докторът слага гел на корема на Кайли, която потръпва от студения допир.

— Извинявай!

— Няма нищо, докторе.

Допира трансдюсера и на екрана на ехографа се виждат черни и бели петна.

— Ето, виждаш ли? Това е единият, а това е другият. Виждаш ли как си стоят един до друг? — усмихва се мило човекът с бяла престилка.

Кайли вижда само някакви сенки, но се усмихва с любов.

— А ето и ръчичката на едното дете. Сега ще я измерим.

Хейсмит продължава прегледа и записва данните от измерванията. Накрая ѝ казва, че всичко е наред и че бебетата се развиват според термина. Подава ѝ ръка да стане:

— А сега можеш да се обличаш. Ще ти изпиша витамини и се прибирай на топло вкъщи!

Кайли отново подарява една широка усмивка, предизвикателно слага ръце на кръста, сякаш изобщо не ѝ прави впечатление, че е гола пред човека и му казва:

— Докторе, изпишете ми и една бутилка уиски, за да мога да приспя децата тази нощ. — Без да иска докторът вижда втората татуировка на пациентката си, която представлява стилизирана котка с вирната опашка и се намира отдясно на срамната кост.

— Уискито, като родиш и спреш да кърмиш, Кайли, знаеш много добре.

Жената на шега му се заканва с пръст и влиза зад паравана.

Доктор Хейсмит все още не знае, но тази нощ ще сънува котки и жени с ботуши.

Кайли Рединг отново кара по пътя към Гленбърн, но вече е тъмно. Снеговалежът е спрял и току-що е минала снегопочистващата техника, затова тя си позволява да настъпи газта на субаруто и да кара с почти сто километра в час. Настроението след прегледа е приповдигнато и тя си тананика песента на Радни Травис, която звучи в купето. От време на време барабани с длани по волана. Близнаците са добре, тя е добре, а съпругът ѝ я чака у дома. Днес и той е трябвало да иде на лекар. Напоследък се чувства отпаднал, лесно му прилява и се уморява, има тъмни кръгове под очите, но Кайли се надява, че не е нищо сериозно. Прекалено жестоко би било, ако нещо помрачи радостта от новите животи, които растат и крепнат в нея.

След час и половина завива по отбивката вдясно и след петнадесетина минути фаровете огряват предната веранда на къщата им, която е разположена на брега на езерото Пушоу. Кайли паркира колата си, а в това време Джон излиза навън да я посрещне. Прегръща я през кръста и я целува по ъгълчето на устата, точно там, където видяхте да трепти трапчинката ѝ.

— Как е моята обична кралица^[4]. — Това е старо обръщение, което идва от песен на Уили Нелсън, на която те танцуваха като млади гаджета.

— Уморена, но щастлива. — Тя обвива ръце около врата му и го целува.

Влизат вътре и жената ахва. Мъжът ѝ е подредил масата, запалил е свещи, а от кухнята се носи аромат на печена пуйка. Тя отново го целува с думите:

— Ти си цяло съкровище, скъпи!

— Тогава ме изкопай — разсмива се той.

Кайли го плясва шеговито по бузата и бързо го целува. Джон отговаря на ласките ѝ. След това седат да вечерят. Говорят за ежедневните неща, кой какво е правил, къде е ходил, какво е видял. Жената разказва за пътуването до Бангор, за злобната рецепционистка, за любезния доктор и прегледа. Задава въпроса, който я гложди най-накрая:

— Ти ходи ли на преглед? Какво ти казаха?

Джон мълчи. Нещо я свива под лъжичката. Очаква лоши новини. Всичко в мъжа ѝ говори, че няма да ѝ каже, че това е временно неразположение.

— Ходих — казва глухо Джон свел поглед към масата. Мачка салфетката в ръцете си.

— И какво? — малко рязко отвърща Кайли. — Не ме карай да ти вадя думите с ченгел, Джон Рединг!

— По-добре ще е да ти дам заключението — смотолевя той и се изправя.

Кайли изпива чашата вино на екс и става, за да си сипе нова. Отива до барчето, вади тапата, но ръката ѝ трепери и я разлива малко върху декоративната покривка.

— Мамка му! — процежда през зъби тя. В този момент усеща леко ритниче и допира ръка до корема си. Стиска очи, защото са пълни

със сълзи.

В това време Джон идва и носи лист в ръка. Подава ѝ го малко смутено ѝ казва:

— Всичко ще е наред, мила!

Кайли го поглежда в очите и избухва в плач.

Осем месеца по-късно

Слънцето грее силно и огрява редицата бели паметници, разположени на моравата на гробището Мейпъл Гроув^[5]. Над тъжното място прелита хеликоптер и пилотът му оприличава белите точки долу на глухарчета. Ако духнеш, ще отлетят като душите на покойниците. Летателната машина подминава и звукът на перките заглъхва в далечината. Настава тишина, нарушавана единствено от стъпките на млада жена. Кайли върви по алеята в сянка от кленовите дървета. Облечена е в черна пола с дължина до под коляното, високи черни обувки, черна блуза. Късата ѝ лешникова коса е пусната свободно и е по-дълга, отколкото когато посети доктор Хейсмит. Носи и големи черни очила, които прикриват зачервените очи и тъмните торбички под тях. Фигурата на жената е слаба и жилеста. Вижда се, че е преживяла много през последните месеци и че преживяванията не са от тези, които бързаш да споделиш с приятели.

Кайли свива през моравата и слънцето огрява косата, може би единственото нещо в нея, което е запазило цвета си от онази зимна нощ, когато Джон ѝ подава епикризата, в която тя вижда само думата „карцином“. Няколко седмици по-късно от притеснение тя губи близнаците. Джон се самообвинява, че е убил неродените си деца и това донякъде е така. Състоянието му рязко се влошава и скоро след това и той се пренася отвъд.

Кайли стига до паметника на съпруга си. И коленичи до него. Слага ръка на плочата и гали топлия мрамор. Толкова ѝ липса мъжката му опора, усмивката и шеговитият тон, с който е разговарял с нея. Очите ѝ се пълнят със сълзи и тя сваля очилата, за да ги попие с дантелена кърпичка.

— Джон, много те обичам! — тихо казва тя и продължава да гали камъка. — Много ми липсваш! Без теб нищо не е както трябва, Джон!

О-о-о, Джон! — Кайли избухва в плач. Раменете ѝ се разтърсват от ридания.

— О, Боже, защо ми причини това! — Жената не може да се успокои. — *Защо?*

Поглежда нагоре, но слънцето я заслепява и тя свежда глава отново. Риданията затихват постепенно. Няколко минути тя стои, впила поглед в кленовите дървета от другата страна на моравата. После става, изпраща въздушна целувка към земята и се отправя към паркинга, където е оставила субаруто си. Сяда зад волана и си спомня за зимата и пътуването до доктор Хейсмит. Спомня си и нелюбезната рецепционистка. Почти сигурна е, че тя я е проклела да изгуби децата си и мъжа си. Завърта ключа и двигателят забръмчава. Включва на скорост и натиска газта. Предстои ѝ пътуване до Портланд, до Бостън Инвитро Център. Стъпката е трудна, но тя е решена на всичко. Малко след смъртта на Джон се е сетила, че преди години, когато имаха трудности със забременяването, са ходили до тази клиника за изследвания. Правиха си няколко процедури за изкуствено оплождане и даже замразиха яйцеклетки и сперматозоиди. След това обаче бременността стана по естествен път и Кайли забрави. Сега, след смъртта на Джон, постоянно се сееща за това. Първият път, когато пиеше трето уиски през нощта, защото не можеше да заспи, си каза, че това е лудост. Да зачене от мъртвия си мъж! Вторият път мисли малко повече за този вариант. Третият път знаеше, че ще го направи.

Докато шофира не мисли за нищо. Духът ѝ витае някъде из облаците. Представя си новата бременност. Даже сякаш наистина усеща тежестта в корема, ританията и побутванията. Несъзнателно слага ръка и гали там, където бе имало живот.

Над гробищата се мръква. Лунен лъч огрява само един паметник. Разнася се гърлено ръмжене.

Няколко месеца по-късно

Кайли паркира тъмнозеленото си субару на паркинга пред сградата на Инвитро центъра. Поглежда към изцяло стъклената постройка и излиза от колата. В ръка държи папката с документи, а на гърба си е преметнала сак с дрехи и лични принадлежности. Влиза през вратата, която се управлява от фотоклетка. Посреща я млада

рецепционистка (нищо общо с тази на доктор Хейсмит), която е толкова усмихната и с толкова бели зъби, че чак ослепява пациентите.

— Добър ден! С какво мога да ви бъда полезна? — Кайли вижда сините очи на момичето и си мисли, че иска детето ѝ да има същите такива очи.

— Здравейте! Имам час за процедура при доктор Мипълс. Казвам се Кайли Рединг.

Служителката се усмихва отново, разкривайки белите перлени зъби, натиска няколко клавиша на клавиатурата и поглежда към жената:

— Да! Заповядайте в кабинет 606. Докторът ще ви прегледа, ще назначи последни изследвания и следобед ще извърши манипулацията!

— Благодаря ви! — кимва Кайли и натиска копчето на асансьора.

Вратите се отварят със съвсем тихо проскърцване и тя се качва. Натиска копчето за етаж шест и кабината плавно поема нагоре. Тя все още е спокойна, макар че усеща трепет от приближаващата промяна. За разлика от други пациенти Кайли *знае*, че процедурата ще е *успешна*. Изобщо не си представя вариант, в който тя ще доживее сама старините си. *Без Джон. Без деца.*

Асансьорът спира и отваря врати. Жената отива в посочената стая. Тя е бяла и пуста. Сяда на стола, оставяйки сака с дрехите на земята.

След няколко минути на вратата се чука и влиза доктор Мипълс.

— Здравейте, как сте? — протяга космата десница той.

— Добре — малко смутено отвърща Кайли. Винаги се притеснява като види Род Мипълс — едър, мургав и изключително окосмен индивид. Ако не е чела биографията му и няколко научни публикации, няма да повярва, че този човек с вид на кроманьонец е едно от водещите светила в сферата на изкуственото оплождане.

— Ще ви пусна една последна кръвна картина само — казва докторът след преглед на досието ѝ. — Имате ли някакви оплаквания в момента?

— Не. Чувствам се здрава.

— За първи път ще правя процедура с... — явно се чуди как да го каже — ... материал от починал пациент.

— Много обичах Джон, докторе. Съпругът ми! Когато умря, бях бременна, но загубих децата. Затова искам да имам нещо от него,

макар и след смъртта му.

— Разбирам — казва Род, — нормално е.

После затваря папката и става:

— След малко ще дойде сестра, която ще ви вземе кръв, а после ще ви заведе и настани в стаята ви. Сестра Мейд ще ви подготви за процедурата, след това ще се видим отново. — Докторът се усмихва и излиза.

За няколко секунди Кайли остава сама със себе си. После идва сестрата и...

Същият ден след няколко часа

Кайли лежи в стаята си и бавно излиза от упойката. Съзнанието ѝ се люлее като детска люлка във ветровит ден и тя трудно осъзнава къде е и какво се случва. Вратата се отваря и влиза жена с бяла престилка. Кайли помни, че е виждала тези перлени зъби някъде, но къде?!

— Заповядайте! Нося ви вода и шоколад, за да се подкрепите! — подава ѝ малко пакетче.

Пациентката протяга ръка. Усеща движението си като под вода, с няколко тона тежест вързани за китката ѝ. Опитва се да благодари, но устата ѝ е пресъхнала и залепнала. Стажантката сестра се усмихва пак и излиза от стаята. Кайли отпива няколко глътки, после изгълтва цялото шише.

Няколко месеца по-късно

Кайли стои права на брега на езерото. Ранна пролет е. Вятърът играе с косите ѝ. Тя е скръстила ръце върху корема си. Бременна е. Отново усеща растящия живот в себе си. Живот, дарен ѝ от мъртвия ѝ съпруг. Езерото се къдри от малки вълнички и прелитат чайки. Очите на жената са насочени към отсрещния бряг. Някъде зад него в далечината е гробището, където почива Джон. Исква ѝ се той да е до нея. Да я прегърне и да обсипе лицето ѝ с тези негови малки целувки. Така ги наричаше. Усмихва се при спомена за тях. Освен това Кайли е притеснена. Няколко пъти се е случило да има прокървявания, които за нейна радост са се оказали нищо сериозно. Повече я притеснява това,

че не усеща бебето така активно, както при предната бременност. Само от време на време леки побутвания и съвсем недоловими „вълни“, както тя ги определя. Напоследък е започнала една рязка болка, най-често някъде зад пъпа. Ходила е на изследвания и на ехографски прегледи, но докторите са ѝ казвали, че всичко е наред. Тази болка обаче, е разкъсваща. Все едно нещо я хапе отвътре.

Кайли леко потреперва от студения вятър. Слънцето докосва хоризонта и обагря небето в розово. Скоро ще залезе. Жената се обръща и се отправя към къщата. В джоба на жилетката е телефонът ѝ. В осмия месец е и не излиза никъде без него. Всеки момент може да започне раждането. Така ѝ е казал доктор Мипълс. Ботите ѝ тропат глухо по дървената пътека, по която стига до верандата. Поглежда към тъмната къща. Прозорецът не свети, както онази вечер, когато Джон ѝ каза, че е болен. Тя изглежда тъмна и самотна. Необитаема и празна постройка, някога била дом. Бърка в джоба си и вади ключ, с който отваря вратата. Натиска лампата и жълтата светлина огрява всекидневната. По стените са закачени десетки снимки на Кайли и Джон — усмихнати, прегърнати, на кино, на пазар, край езерото, с приятели. Превърнала е къщата си в музей на една изгубена любов. На стената до телевизора е закачила снимка от видеозона на бебето ѝ. Без да се събува тя отива до нея и я погалва с пръст. Точно тогава болката започва. Този път е толкова силна и рязка, че Кайли се превива на две. Пада на земята и губи съзнание.

Изправила се е в средата на „Мейпъл Гроув“. Около нея духа силен вятър и носи сухи листа. Осъзнава, че е гола и инстинктивно слага ръце пред слабините си. Оглежда се. Няма никой. Сама е. Само тя и полето с бели паметници. Тогава чува звук! Все едно някой стъпва в пръст. Или все едно пръст се трие в пръст. Поглежда и лицето ѝ замръзва. Вижда паметника на Джон, който е килнат на една страна. Изпод него се надига нещо. Кайли изпищява. Фигурата се изправя и тя вижда, че това е Джон. Бавно и несигурно той се обръща към нея. Лицето му е гнило и под парчетата кожа прозират кости. Косата му е доста по-дълга, отколкото я помни. Сплъстена и мръсна. Джон протяга ръце. Като на забавен кадър Кайли вижда как от безимения му пръст се изхлузва сватбената халка и пада. Той не забелязва. Гледа към нея.

Кайли пици. Очните ябълки са сухи и жълти като смачкани есенни листа, но все пак в тях гори черна тъмнина. Чува звук „Аргхххх“ и Джон прави крачка към нея. Кайли продължава да крещи. Забравила голотата си вдига ръце пред лицето си, сякаш може да се скрие и тогава вижда кръвта...

Кайли се свестява бавно. Надига се на пода. Усеща... нищо. Поглежда и вижда, че лежи в локва кръв. Ръцете ѝ лепнат.

Със свръхусилие Кайли се надига от земята, придържайки полите на дрехата си към корема си. Присвита е към корема си. Знае, че трябва да отиде в болницата по най-бързия начин. Едва мести краката си. Прави отчаян опит, макар и да знае, че тук край езерото мобилните телефони нямат обхват. Включва нокията и е права. Нито една чертичка. Остра болка я прерязва, сякаш нагорещено желязо се забива в корема ѝ. Косите ѝ са полепнали от пот по лицето ѝ. Устните треперят. Успява да излезе и тръгва към автомобила. Преплита крака и пада. Сякаш желязото я изгаря цяла. Трепери от студа, който се е спуснал доста по-рано тази година. Както лежи, усеща снежинките сняг. Сипят се толкова бавно и спокойно. Танцуват, а светлините от звездите и луната танцуват по кристалите им и рисуват красива, вълшебна приказка. Кайли плаче, но не го осъзнава. Ръцете ѝ са на корема, а устните ѝ тихо мълвят „Джон“, „Джон“... Снежинките се въртят пред очите ѝ. Балерини в бели пачки. Прави опит да достигне до ключовете, които са паднали от ръката ѝ, но болката е жестока. Балерини танцуват. Кайли притваря очи. Бавно мразовитите кристалчета падат на дългите ѝ мигли.

Бавно излиза от упойката. Премигва срещу ярката болнична светлина. Не знае как е попаднала тук. Носи нощница, а във вената ѝ е включена система. Докосва корема си и сепнато и рязко се надига на лакът, когато вратата се отваря. Влиза чернокожа сестра с ослепителнобяла престилка. Усмивва ѝ се и Кайли си мисли, че не престилката е бяла, а зъбите ѝ. Като снежинки.

Сестрата ѝ подава малко вързопче. Трепереща от вълнение Кайли го поема внимателно, сякаш е най-фината порцеланова статуетка. Вижда най-милото нежно, ангелско лице на света. Плаче, но вече от радост. Обсипва с целувки бебешкото личице и рехавата

косица, гали малката сбръчкана ръчица. Детето отваря очи. Гледа сънено и отнесено. Но Кайли разпознава очите на Джон. Целува челцето и се обръща към сестрата:

— Благодаря ви! Много ви благодаря! — не спира да плаче от възбуждение и радост пред този дар от боговете.

— Не се възбуждайте много. Все още не сте се възстановили от операцията. — Негърката тревожно гледа към екрана с биофизичните данни и се приближава към Кайли. — Нека ви покажа как да го накърмите, а после ще го взема и сложа да спи. И това малко юначе е герой и има нужда от сън.

Чернокожият ангел помага на Кайли да освободи гърдата си и поставя детето на нея. То веднага засмуква, издавайки приятен мяскащ звук. Кайли се усмихва. Грета — негърката също (името е извезано на ослепителната престилка):

— Как ще го кръстите? — пита тя.

— Джон — с умиление отговаря майката.

— Джон? Май няма да е много удачно! — Сестрата се засмива. — Детенцето е момиче! Но странно, че го споменавате... човекът, който се обади, за да каже, че сте в тежко положение и да побърза, каза, че се казва Джон.

[1] Бангор — град в Мейн. ↑

[2] Гленбърн — малък град в щата Мейн, северно от Бангор. ↑

[3] Трансдюсер — крайникът на ехографа, който се допира до повърхността и предава сигнала към екрана. ↑

[4] Песента е „King of a lonely castle“, а текстът, откъдето идва обръщението на Джон към Кайли е: „I’m king of a lonely castle, Cause the queen of my heart is gone“. ↑

[5] Maple grove — кленова гора (англ.). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.